

hedens indehaver eller til formål, for hvilke der ikke er ret til fradrag for indgående afgift, svarer til bestemmelsen i § 12, stk. 7, vedrørende virksomheder, der har valgt betalingsmetoden.

Afsnit VI omhandler afgiftens størrelse.

Til § 14.

Paragraffen fastsætter afgiftssatsen til 10 pct. For varer, der indføres fra udlandet, er afgiftssatsen tilsvarende fastsat til 10 pct. (§ 24).

Vedrørende beregninger over størrelsen af det forventede provenu af afgiften henvises til de afsluttende bemærkninger til lovforslaget.

Afsnit VII fastsætter bestemmelserne om virksomhedernes afgiftstilsvær.

Til § 15.

Paragraffens stk. 1 fastslår, at afgiften er begrænset til alene at omfatte merværdien, idet virksomhederne for hver afgiftsperiode alene skal indbetale forskellen mellem udgående og indgående afgift.

Ifølge stk. 2 er den udgående afgift i en afgiftsperiode afgiften af virksomhedens afgiftspligtige omsætning i perioden opgjort enten efter betalingsmetoden eller efter faktureringsmetoden.

Den indgående afgift er ifølge paragraffens stk. 3 afgiften af virksomhedens indkøb af varer og afgiftspligtige ydelser til brug for virksomheden. Den indgående afgift omfatter ikke alene afgiften på materialer, der indkøbes til varemstilling, og varer, der indkøbes til videresalg, men også afgiften på andre anskaffelser af omkostningskarakter for virksomheden. Som eksempler herpå kan nævnes lastbiler, kontorinventar og eget byggeri samt reparationer. Hvorledes den indgående afgift skal opgøres, fremgår af de følgende to stykker i paragraffen.

For virksomheder, der har valgt betalingsmetoden, er ifølge stk. 4 den indgående afgift i en afgiftsperiode $\frac{1}{11}$ af de beløb, som virksomheden i perioden har betalt til virksomhedens leverandører for leverancer, der er faktureret med afgift. For varer, som virksomheden har indført fra udlandet, er den indgående afgift den afgift, der er betalt ved indførslen.

For virksomheder, der opgør den udgående afgift på grundlag af de modtagne betalinger, gælder således, at også den indgående afgift skal opgøres på grundlag af de betalte afgiftsbeløb. Denne regel om, at virksomheder, der har valgt at opgøre den udgående afgift på grundlag af modtagne betalinger, skal opgøre den indgående afgift på grund-

lag af betalingerne for indkøbene, svarer ikke til det i „Redegørelse vedrørende Merværdiafgift” foreslåede. Ifølge redegørelsen skulle den indgående afgift opgøres på grundlag af de foretagne indkøb (modtagne fakturaer), uanset hvilken opgørelsesmåde virksomheden havde valgt for den udgående afgift. Dette begrundedes med, at det ville være lettere for virksomhederne at opgøre og lettere for myndighederne at kontrollere størrelsen af den indgående afgift, når denne opgøres på grundlag af indkøbene, end når de opgøres på grundlag af betalingerne. Hvis virksomheder, der vælger at opgøre udgående afgift på grundlag af betalingerne, skal opgøre den indgående afgift på grundlag af indkøbene, vil dette imidlertid medføre en meget stærk nedgang i statskassens provenu af afgiften af omsætningen i den første afgiftsperiode efter afgiftens indførelse. Af finansielle og likviditetsmæssige grunde bør der derfor ikke være mulighed for at kombinere reglerne om opgørelse af den indgående og udgående afgift på denne måde.

For virksomheder, der har valgt faktureringsmetoden, bestemmer paragraffens stk. 5, at den indgående afgift for en afgiftsperiode er den afgift, der i perioden er faktureret til virksomheden af dens leverandører. For varer, som virksomheden har indført fra udlandet, gælder samme regel som for virksomheder, der har valgt betalingsmetoden.

Til § 16.

Denne paragraf indeholder en nærmere afgrænsning af, hvad der kan medregnes til den indgående afgift.

I paragraffens stk. 1 er det fastsat, at der til den indgående afgift kun kan medregnes afgift af indkøb m. v., som *udebukkende* vedrører omsætningen af varer og ydelser, der omfattes af virksomhedens registrering.

Efter denne bestemmelse skulle der f. eks. ikke kunne foretages fradrag for indgående afgift, der vedrører en bygning, som kun delvis anvendes til den registrerede virksomheds formål. I stk. 2 er der imidlertid optaget en bestemmelse, hvorefter finansministeren kan fastsætte regler om delvis (eventuelt forholdsmæssig) fradragsret for afgift på indkøb, der ikke fuldt ud anvendes til virksomhedens formål. Det skønnes ikke muligt på forhånd at fastsætte detaljerede regler om sådan delvis fradragsret. Reglerne må udformes på grundlag af de erfaringer, der indhøstes under administrationen af afgiften.

I paragraffens stk. 3 er opregnet forskellige indkøb, som ikke kan tages i betragtning ved opgørelsen af den indgående afgift. Det bemærkes, at det alle-